

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 565

гр. София, 24.06.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 6-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в закрито заседание на двадесет и четвърти юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Камен Иванов

Членове: В. Астарджиев
Виолета Магдалинчева

като разгледа докладваното от Виолета Магдалинчева Въззивно частно наказателно дело № 20221000600637 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава Двадесет и втора от НПК.

Образувано е по частна жалба на А.Й. и адв. А.М., с която е поискано да бъде отменено определение от проведено на 7.06.2022 г. разпоредително заседание по н.о.х.д. № 668/2021 г. по описа на Софийски окръжен съд, Наказателно отделение, в частта му по член 248, ал. 1, т. 3 от НПК.

В жалбата се твърди, че атакуваното определение е незаконосъобразно. Смята се, че правото на защита на подсъдимия Д.Б. е било нарушено, тъй като обвинителният акт не формулира годно обвинение спрямо него. Съображенията за това са свързани с неяснотата по отношение на датата/периода от време и мястото, на които е осъществено деянието по чл. 302, т. 1 и т. 2 от НК, а също и с неяснота по отношение на конкретното поведение на подсъдимия, във връзка с което се твърди той да е отправил искане и да е приел наследващия му се дар. Поддържа се още, че в обвинителния акт липсва информация за квалифициращия признак по т. 2 на член 302 от НК, тъй като прокурорът не сочи подсъдимият да е отправял реплики или да е извършвал действия, които да могат да бъдат дефинирани като изнудване. Отправеното към въззивния съд искане е за отмяна на определението в частта му по чл. 248, ал. 1, т. 3 от НПК и за издаване на ново, с което делото бъде върнато на досъдебното производство.

Частната жалба е **процесуално допустима**. Тя е подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, подлежащ на проверка в производство по реда на глава Двадесет и втора от НПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оплакванията в частната жалба са били релевирани от защитата в писмено становище с вх. № 3427/23.05.2022г., депозирано преди началото на разпоредителното заседание и поддържано в това заседание от адв. Й. при обсъждане на въпросите по член 348, ал. 1, т. 3 от НПК. Окръжният съд обобщено е посочил, че не са налице твърдените в становището и в съдебно заседание процесуални нарушения, без да се

занимае с всяко едно поотделно. В изпълнение на задълженията си за пълна проверка на оспорения акт отговор на поставените въпроси следва да бъде даден от въззивния съд в настоящото определение.

Обвинителният акт е внесен в съда срещу Д.Б. за престъпление по чл. 302, т. 1 и т. 2 от НК, вр. с чл. 301, ал. 1 от НК - за това, че в периода от месец август на 2018 г. до 27.12.2019 г. /включително/ в гр. Ихтиман, в качеството си на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение - директор на Професионална гимназия "Васил Левски" - гр. Ихтиман, в съучастие с подс. С.А. /помагач/, чрез изнудване посредством злоупотреба със служебно положение, е поискал и взел /получил/ дар - сумата от 5 000 лева, която не му се следва, за да не извърши действия по служба, съгласно раздел VI от длъжностната си характеристика, като не вземе решение за прекратяване на договор за аренда от 20.02.2015г., сключен между ПГ "Васил Левски" - гр. Ихтиман и фирма "Търки Хаус" ЕООД.

1. Не е налице процесуално нарушение, поради неяснота относно *датата/периода на извършване на твърдяното деяние*. Прокуратурата е инкриминирала този период, свързвайки го с времето месец август на 2018 г.- 27.12.2019 г., и изрично посочвайки, че се касае за две форми на изпълнителното деяние на престъплението подкуп -"поискване" и "получаване" /"вземане"/ на неследващ се дар. В обстоятелствената част на обвинителния акт е отбелязано, че действията по поискване от свидетеля Г. /в смисъл на настояване той да извърши съответната престация/ са били нееднократни и са продължили в значителен период от време - от месец август на 2018 г. до 27.12.2019 г., когато на практика неследващият се дар е получен от подсъдимия. Описани също така са и датите на срещите между двете лица и договореностите помежду им, реализирани в рамките на същия този период. Доколкото се касае за едно престъпление, осъществено посредством две различни форми на изпълнително деяние, посочването на период от време с нищо не накърнява правото на защита на подсъдимия. Това време съвпада с периода, в който обвинението твърди, че са осъществявани срещи, комуникация и договорености между даващия В. Г. и искащия, респ. получаващия подкупа Д.Б..

Не е накърнено правото на защита на подсъдимия Б. и поради това, че в обстоятелствената част на обвинителния акт е посочено, че първата му среща със свидетеля Г. е станала в средата на месец август на 2018 г., а в диспозитива като начало на периода е посочен месец август на същата година. Средата на месец август на 2018 година, сочена в обстоятелствената част на обвинителния акт, се включва в периода, посочен в неговата диспозитивна част.

2. Няма несъответствие и по отношение *намястото на извършване на инкриминираното деяние*. Посочено е еднозначно, че в рамките на инкриминирания период комуникацията между подсъдимия Б. и даващия подкупа свидетел В.Г. е осъществявана по телефона или пък лично на различни места, включително в района на Професионална гимназия "Васил Левски" в гр. Ихтиман или в склада на подс. А. на ул. "Цар Самуил" № 1 отново в гр. Ихтиман. Отбелязано също така е, че получаването на неследващия се дар от подсъдимия е станало в автомобил, в стопанския двор на горния адрес. При това положение и при посочването в диспозитива на обвинителния акт, че активният подкуп е осъществен в гр. Ихтиман неяснота, противоречие или непълнота по отношение мястото на деянието въззивният съд не съзира.

3. Не се възприема твърдението на защитата, че има противоречие по отношение *конкретното поведение по служба*, с което подсъдимият Б. се е задължил, за да получи наследващия се дар. На л. 7 от обвинителния акт изрично е посочено, че поисканата от Б. като подкуп сума от 5 000 лева е била, за да не бъде прекратен арендния договор с фирма "Търки Хаус" ЕООД. Вярно е, че на л. 10 от обвинителния акт е посочено, че на 14.11.2019 г. при среща между двамата подсъдими и свидетеля Г., Б. казал на пострадалия, че при непредставяне на сумата от 5000 лева ще вдигне вноската по арендния договор или пък ще даде отрицателно становище до Министерство на образованието по отношение на него, което на практика ще доведе до прекратяването му. Твърденията в обстоятелствената част на обвинителния акт не влизат в колизия с диспозитива, в който е отбелязано, че подсъдимият е поискал имотната облага за конкретно бездействие, включено в неговите служебни правомощия - невзимане на решение за прекратяване на договора за аренда с фирма "Търки Хаус" ЕООД. Това, че с диспозитива на обвинителния акт прокурорът е взел решение да предяви обвинение единствено за подкуп изискан във връзка с бездействие по служба не би могло да накърни правото на защита на подсъдимия, тъй като именно това бездействие е посочено в обстоятелствената част на акта на прокурора.

4. Неоснователно е и твърдението, че обвинението е негодно формулирано, тъй като прокурорът не е посочил *конкретни реплики или действия на подсъдимия Д.Б., които биха могли да бъдат квалифицирани като изнудване*, респ. да доведат до подвеждането на извършеното от дееца под по-тежко наказуемия състав на член 302, т. 2 от НК. Тълкувателно решение № 72 от 1974 г. по н.д. № 65/1974 г. на ОСНК на ВС дава отговор на въпроса кога е налице изнудване като квалифициращ признак на престъплението по чл. 302, т. 2 НК. В тълкувателния акт е посочено, че съставът е реализиран, когато подкупът е осъществен от длъжностно лице чрез злоупотреба със служебното положение, като самата злоупотреба може да има различни форми, включително употребата на сила и заплашване, без обаче принудата да е задължителна. Подобно разбиране е застъпено и в ППВС №8/30.11.1981 г., в което е посочено, че подкупът по чл. 302, т. 2 от НК е довършен, когато деецът с цел да набави за себе си имотна облага постави друго при условия, които го принуждават да даде дар или друга наследваща се имотна облага, за да предотврати извършване от длъжностното лице на такива действия по служба, които биха поставили в опасност или накърнили неговите законни права и интереси. Досежно коментираната квалификация в ППВС е прието, че тя е налице, ако се установи, че деецът заема определено служебно положение, което му дава възможност да извърши или да не извърши определено служебно действие или бездействие, интересуващо изнудваното лице, на което е дал да разбере, че не може да очаква бързо или благоприятно разрешаване на въпроса, ако не даде дар или друга имотна облага.

Изхождайки от горното, въззивният съд прие, че прокурорът не е бил задължен да посочи в обвинителния акт конкретни заканителни реплики, силови или други противозаконни действия, които поначало съпътстват извършването на престъпленията по раздел V от глава II на Наказателния кодекс.

По изложените съображения съставът на САС прие, че в акта по чл. 246 от НПК е налице съответствие между повдигнатото с диспозитива обвинение и изнесеното във фактологията по всички пунктове. Дали предявеното обвинение е със съответна на изискуемата от закона доказателствена обезпеченост е сред въпросите, които законният състав на съда следва да обсъди, произнасяйки се по чл. 301 от НПК.

В обобщение на изнесените съображения се приема, че крайният извод в обжалваното определение е правилен и законосъобразен, поради което и атакуваният

акт следва да бъде потвърден.

Така мотивиран, САС, НО, 6 състав

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение от проведено на 7.06.2022 г. разпоредително заседание по н.о.х.д. № 668/2021 г. по описа на Софийски окръжен съд, Наказателно отделение, в частта му по член 248, ал. 1, т. 3 от НПК, с която е оставено без уважение искане на защитата за прекратяване на съдебното производство и връщане делото на прокурора.

Определението е окончателно.

За издаването му да се уведомят страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____